

mænd, og at hele hans Interesse gik op efter. Jeg vil minde om, hvad Anledningen var til mine Udtalelser: De faldt under første Behandling af Lovforslaget om Dyrtidstillæg og ikke her ved Finanslovbehandlingen. Jeg udtalte, at jeg kunde have ønsket, at de lavest lønnede Tjenestemænd fik noget mere end de 600 Kr., saaledes at de højere lønnede fik saa meget mindre. Hertil sagde Højres Ordfører, det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), at han var enig med mig, og saa udtalte jeg, at heri var han sikkert ikke i Overensstemmelse med det ærede Medlem fra Lyngby, thi det Indtryk, jeg havde faaet under Forhandlingerne i Udvalget, var det, at dette ærede Medlem interesserede sig levende for de højere Lønninger og ikke for de lavere. Hvis jeg har taget fejl i saa Henseende, skulde det glæde mig. Men det skal snart vise sig, det ærede Medlem skal faa Lejlighed til at vise det i Gerning ret hurtigt. Jeg erindrer, at det ærede Medlem i 1915 underskrev en Betænkning, men derefter henvendte sig til Tjenestemændene og fortalte, at han var rasende vred over, hvad der stod i denne Betænkning, men i Udvalget — det skal jeg indrømme — gik han ikke imod Socialdemokraternes Forslag om at give noget mere til de lavest lønnede; jeg erindrer ikke, at han en eneste Gang selv stillede noget Forslag i saa Henseende, men stadig og stadig var hans Betænknelighed ved at gaa med Interessen for dem op efter. Men det kan vi let komme om ved. Jeg retter det bestemte Spørgsmaal til det ærede Medlem fra Lyngby: Er han enig med det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff)? Vil han næste Gang være med til, at vi tager noget af Dyrtidstillæget fra de højere Lønninger og giver noget mere nedefter? Det er et bestemt Spørgsmaal. Det var Udgangspunktet for Diskussionen. Vil det ærede Medlem altsaa næste Gang være med til at tage noget fra de højere Lønninger og give noget mere nedad? Det var det, vi drøftede den Dag, jeg udtalte dette til det ærede Medlem.

Saa har jeg endelig et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Æbeitoft (N. Neergaard). Han oplæste et Brudstykke af en Artikel, som havde staaet i Fjor i „Horsens Socialdemokrat“, og hvori jeg havde udtalt, at jeg ikke ønskede, der skulde være Alliancer ved de kommende Valg, og udtalte Haabet om, Forvisningen om, at hvert Parti kunde komme til at gaa til Valg for sig. Disse Udtalelser vil jeg ikke i mindste Maade gaa fra. Tværtimod, jeg nærer ganske det samme Ønske i Dag,

at Forholdet maatte kunne ordnes saaledes, at vi til næste Valg gik hver for sig, og derfor greb jeg med Glæde en Udtalelse, som det ærede Medlem kom med som Ordfører den første Dag ved Finanslovbehandlingen. Han sagde, at man maa søge at komme til, at man ikke søger ved forskellige „Manøvrer“ at „forfalske det, som er Hensigten med Grundloven af 1915: at gøre Rigsdagen til et virkeligt Billede af Befolkningen, hvor Styrkeforholdene paa det nærmeste svarer til Styrkeforholdene i Befolkningen. Lykkedes det ved saadanne Manøvrer at skabe et kunstigt Flertal paa Rigsdagen eller i dette Ting, vilde det hurtigt hævne sig“. Heri er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem, og jeg vil sige, at jeg vil ikke være med til at skabe et Samarbejde mellem Partier for at skabe et kunstigt Flertal her i Folketinget, men da jeg saa sagde til det ærede Medlem: Skal vi hjælpes ad paa det Omraade, for Valgloven er jo ikke saa heldig i saa Henseende, saa sagde det ærede Medlem, at han kunde slet ikke forstaa noget saa taabeligt. Ethvert Medlem her i Tinget er nødt til at indrømme, at naar man tredeler Tillægsmandaterne og giver 11 til Jylland, 9 til Øerne og 3 til hele Landet, saa er det ikke den Maade, hvorpaa man bedst opnaar at give hvert Parti, hvad der tilkommer det. Det kan man ikke komme bort fra, og det siger det ærede Medlem ogsaa. Han forklarer, da han faar Ordet i Fredags eller i Lørdags, Sagen saaledes: „Valgloven var et Kompromis og et Led af det store Grundlovs- og Valglovsforlig, og enhver, der har gennemlevet den Tid og deltaget i det Arbejde, ved, hvor væsentligt og afgørende det var, at vi kom til Enighed om Valgloven, thi deraf ahang Enigheden om Grundloven“. Det er fuldkommen rigtigt; Venstre stillede som Betingelse for at stemme for Grundloven, at de fik en Fordel i Valgloven. Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) sagde forleden, at vi Socialdemokrater skulde have en Præmie for at afholde os fra Alliancer. Lad gaa! Kald det en Præmie, at vi kræver en retfærdig Valglov! Nuvel, den Præmie har vi ønsket. Men Venstre skulde have en Præmie for at stemme for den Grundlov, som de nu græder over ligger i Sølvskrinet, nemlig den, at faa nogle flere Mandater, end de havde retmæssigt Krav paa efter deres Stemmetail! Det var den Præmie, Venstre forlangte under Grundlovsforhandlingerne, hvor de ikke var saa ivrige. Nu staar de op og fortæller under denne Finanslovsforslagsbehandling, at de længes